

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. Ловеч, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОРДАНКА ХР. ВУТОВА**

при участието на секретаря **ВАЛЯ ИВ. ДОЧЕВА**
като разгледа докладваното от **ЙОРДАНКА ХР. ВУТОВА** Административно наказателно дело № 20224310201002 по описа за 2022 година

С Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство - Серия К №3583841 издаден от ОД на МВР Ловеч на Д. Х. Д., ЕГН ***** от с. Б., законен представител на фирма ппг, ЕИК ***** е наложена на основание чл.189, ал.4 във вр. с чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, глоба в размер на 100,00 лева за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, за това, че на 17.03.2020 г. в 14.48 часа в обл. Ловеч, в с. Сопот, ПП I-4, кв.24+500, при движение в посока гр. Варна, при максимално разрешена за населено място скорост 50 км.ч., установено с АТС „ARN CAM S1“ и отчетен толеранс от минус 3 км.ч., с МПС Пежо 207 СВ вид л.а. с регистрационен номер Е 6975 МР е извършено нарушение за скорост, установено и заснето с автоматизирано техническо средство № 11743с0. Посочено е, че при разрешена скорост от 50 км.ч. е установена скорост от 76 км.ч., като е налице превишаване на разрешената скорост с 26 км.ч.

Срещу Електронния фиш е подадена жалба от Д. Х. Д., който излага, че при опит да поднови СУМПС му била представена информация/уведомление относно електронен фиш № К 3583841/17.03.2020 г. на Главна дирекция Национална полиция/ОД на МВР - ЛОВЕЧ за заплащане на глоба в размер на 100 лв. излага, че възразява срещу това поради следните съображения: Електронния фиш не му е връчван редовно, не е получавал същия, нито е имал възможността да възрази срещу него; Не са му известни и обстоятелствата, нарушението и основанието за налагане на глобата; МПС, с което се изтъква да е извършено установеното нарушение не е негова лична собственост; Изтекла е давността. С оглед на гореизложеното оспорва ел. фиш и моли да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява.

Ответникът – Директора на ОД на МВР Ловеч - редовно призовани, не изпращат

представител. Със съпроводителното писмо на основание чл.63, ал.4 от ЗАНН е направено искане, ако съдът уважи жалбата да присъди разноски в минималния определен размер за този вид дела, съгласно Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът приема, че жалбата е подадена в срок и от надлежна страна – санкционирано лице, поради което е допустима. Съгласно разпоредбата на чл.189, ал.5 от ЗДвП „Електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им. В 14-дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира.“. Съгласно разпоредбата на чл.189, ал.8 от ЗДвП „Електронният фиш подлежи на обжалване по реда на ЗАНН. Жалбата срещу електронния фиш се подава в 14-дневен срок от получаването му, а когато е направено възражение по ал. 6 - в 14-дневен срок от съобщаването на отказа за анулиране на фиша. В 7-дневен срок от получаване на жалбата директорът на съответната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, или оправомощено от него лице я изпраща заедно с цялата преписка на съответния районен съд, като в съпроводителното писмо посочва и доказателствата в подкрепа на обжалвания електронен фиш, както и информация за участъка от пътя с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по чл.21, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка.) Съгласно чл. 58 ал.2 от ЗАНН, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху НП и то се счита за връчено от деня на отбелязването. В случая оригинала на ЕФ /приложен по преписката/ не съдържа отбелязване, че лицето не е намерено на адреса. По делото са налице приложени писмени доказателства от страна на АНО от които да е видно, че процесния ЕФ е изпращан на жалбоподателят с писмо с обратна разписка, но същата се е върнала неполучена с отбелязване „Получателят непознат на посочения адрес“. От ангажираните от АНО писмени доказателства се установява, че е приложена докладна записка, която не съдържа рег. номер, изготвена от ПИ Д. Златев на 02.04.2021 г., от която е видно, че на 10.03.2021 г и на 18.03.2021 г. е посетил посочения адрес за връчване гр. Велико Търново, ул. „Васил Левски“ №15, но лицето не е било установено. На адреса се намирала адвокатска кантора, в която не били установени лица представляващи, управляващи или упълномощени да представляват ЮЛ или Д. Д. – законен представител. При обществен разговор по телефона с лице представящо се за Д. Д. същия му заявил, че ще се яви в сградата на РУ В. Търново за получаване на ел. фиш, като до приключване на преписката същия не се явил, поради което преписката е била изпратена на Сектор ПП –

Ловеч. При така установената фактическа обстановка, съдът счита, че в случая не са изпълнени предпоставките визирани в нормата на чл.58, ал.2 от ЗАНН за да се приеме, че следва да се приложи посочената норма. В цитираната по - горе докладна записка е видно, че жалбоподателят е търсен само на адрес гр. Велико Търново, ул. „Васил Левски“ №15, където не е бил открит. По делото е направена справка в НБД от която се установява, че постоянния адрес на жалбоподателят е гр. Г.О., ул. „Ц.О., като датата на заявяване на това обстоятелство е 24.01.2000 г. В справката е отразено, че жалбоподателят на 13.02.2013 г. е заявил и настоящ адрес, който е гр. Д. ул. „К.М. *. В ЕФ е вписан адрес с. Б., ПИ 02563.32.47 0, на които адреси няма данни по делото жалбоподателят да е бил търсен, но да не е намерен. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал.2 от ЗАНН, в ЕФ следва да има отбелязване освен, че лицето не е намерено на посочения от него адрес, така и че новият му адрес е неизвестен. В процесния ЕФ липсва такова отбелязване. Посочената правна норма съдържа две кумулативни предпоставки: ненамиране на нарушителя на посочения от него адрес и новият му адрес да е неизвестен. Следва и двете предпоставки да са налице за да се счита, че състава на нормата на чл.58, ал.2 от ЗАНН е изпълнена. Не е налице първата предпоставка – тъй като с лицето жалбоподател няма данни някой да го е търсил на постоянния и настоящ адрес, да се е свързвал с него, и да го е уведомявал за процесния ЕФ. Направеното призоваване по телефона също не може да се счита за изпълнение на процедурата визирана в разпоредбата на чл.58, ал.2 от ЗАНН, доколкото няма категорични доказателства по делото, че ПИ Златев е разговарял именно с жалбоподателят по телефона, а освен това дори да се предположи, че е разговарял именно с него, доказателства за връчване на процесния ЕФ няма събрани по делото. По отношение на втората съдът констатира, че тя не е налице – административния орган не е извършил необходимите действия за да установи, че адреса на лицето е неизвестен. АНО следва да се възползва от всички предоставени му по закон способности за връчване на ЕФ, и едва при наличие на достатъчно документирани данни, че лицето е сменило адреса си и е с неизвестен нов адрес, да прибегне до връчване на ЕФ по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН.

Съдът намира по изложените съображения, че ЕФ не е връчен редовно /по разписан в закона ред при наличие на разписаните предпоставки/ на жалбоподателят и до момента, поради което жалбата му не би могла да се яви просрочена и следва да бъде разгледана.

В издадения електронен фиш, видно от словесното описание на нарушението е посочено, че процесното МПС се е движило със скорост от 76 км/ч при ограничение на скоростта за населено място - 50 км/ч, с превъзхождение от 26 км/ч. Посочено е и мястото на извършване на нарушението – в обл. Ловеч, ПП I-4, км 24+500, с. Сопот, което населено място. Нарушението е установено и заснето с автоматизирано техническо средство - система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение АТС ARH CAM S1. На техническото средство, видно от събраните по делото доказателства е извършена метрологична проверка /Протокол от проверка №28-С-ИСИС/14.06.2019 г. / със срок на валидност 1 година. Приложена е и фото снимка по делото, надлежно заверена, за установяване и онагледяване мястото на проверката. При преминаване покрай процесното

техническо средство, насочено в посока от гр. София към гр. Варна, снимащо и в двете посоки, същото фиксираше скорост на движение на автомобилът - 79 км/ч, при разрешени 50 км/ч за населено място, като било засечено превишение на разрешената скорост на движение от 26 км. час, след приспадане на процента грешка, с който работи уредът (в полза на жалбоподателят). В ДВ бр.6 от дата 16.01.2018 г. е обнародвана Наредба за изменение и допълнение на Наредба №8121з-532/12.05.2015 г. година за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, издадена от Министъра на вътрешните работи, съгласно &6 на която в чл.16, е създадена ал.5, съгласно която „При съставяне на акт за установяване на административно нарушение за превишена скорост, издаване на наказателно постановление или издаване на електронен фиш за установено нарушение за превишена скорост от измерената от АТСС скорост се приспада максимално допустимата грешка за съответния тип АТСС, посочена в чл. 755 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол (ДВ, бр. 98 от 2003 г.).“. При обработка на заснетите данни, служител при ОД на МВР Ловеч установил извършеното нарушение, с оглед на което бил издаден процесния електронен фиш, с който на жалбоподателят Д. Х. Д., ЕГН ***** от с. Б., в качеството му на законен представител на фирма ппг, ЕИК *****, което дружество е собственик на процесното МПС било наложено цитираното по – горе наказание.

В обстоятелствената част на ЕФ се съдържа информация за това къде и кога е извършено нарушението, от кого е извършено, с какво МПС и най - важно как е установена забраната, която жалбоподателят е нарушил – изрично АНО е записал, че процесния участък е населено място за който максимално разрешената скорост е 50 км.ч.

В хода на съдебното производство не бяха събрани доказателства, установяващи различни от посочените факти.

Разпоредбата на чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП регламентира, че при изпълнение на функциите си определените от министъра на вътрешните работи служби, имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, т.е. регламентира правото на ползване от страна на съответните органи на технически средства, като същевременно в чл.189, ал.15 от ЗДвП изрично се посочват като веществени доказателства снимките, видеозаписите и разпечатките, изготвени с технически средства или системи, заснемащи и записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на МПС. Това дава възможност в случаите, когато нарушението е установено с такива технически средства или системи, то да бъде доказано само с разпечатката, чрез която по безспорен начин могат да се установят времето, мястото на нарушението, засечената скорост или да се индивидуализира нарушителя. От приобщения по делото като веществено доказателство снимков материал, ведно с разпечатка от използваното средство за измерване, е видно, че на посочените в електронния фиш дата, място и час, с процесния автомобил е осъществено посоченото от административно - наказващият орган нарушение. С оглед на

което съдът намери, че е безпредметно да се установяват и разпитват като свидетели по делото екипът на Сектор ПП при ОД на МВР Ловеч работил по случая, а направените в тази връзка възражения се явяват неоснователни.

Съдът намира, че не е нарушено правото на защита на жалбоподателят като в случая е издаден ЕФ, а не е съставен АУАН, тъй като защитата против издаден фиш е регламентирана и е в стандартите за предоставен достъп до правосъдие. Действително в [Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г.](#) по т. д. № 1/2013 г. на ВАС - Общо събрание на колегиите, е посочено, че в хипотезата на [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#), установяването и заснемането на нарушения, могат да се осъществяват само със стационарно техническо средство, но същото е постановено преди редакцията на ЗДвП с ДВ, бр. 19 от 2015 година. С нея, освен, че е допълнена легалната дефиниция на понятието "електронен фиш" в [§ 6, т. 63 от ДР на ЗДвП](#) е дадена и такава на "Автоматизирани технически средства и системи" - [§ 6, т. 65 от ДР на ЗДвП](#). Съгласно същата, АТСС могат да бъдат стационарни и мобилни, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган, като в частност за мобилните е посочено, че са прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, като установяват нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя началото и край на работния процес, т. е. функциите на контролния орган са сведени до това да разположи техническото средство на съответния пътен участък и да настрои и включи мобилното АТСС в работен режим, съответно да го изключи при приключване на работа, но не е необходимо при заснето нарушение, контролния орган да е задължен да спре нарушителя за проверка и му състави АУАН. По изложените по – горе съображения, съдът намира, че Тълкувателно решение №1 от 26.02.2014 г. по Тълкувателно дело №1/2013 г. на ВАС на РБ е неприложимо, с оглед изменението на ЗДвП, където реално е разрешено използване на мобилни устройства за заснемане на нарушения. Внимателния прочит на разпоредбата на [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#) също налага извода, че изрази "в отсъствието на контролен орган и на нарушител" пояснява действието по издаването на електронния фиш, а не действието по установяване и заснемане на нарушението. Систематическото тълкуване на тази разпоредба също подкрепя такъв извод. Самото издаване на електронния фиш се случва в отсъствието на нарушител и на контролен орган, като изключение от общото правило на [чл. 40, ал. 1 от ЗАНН](#), който текст изисква да се състави АУАН от определено лице – контролен орган, и то в присъствието на нарушителя. С оглед мястото на нормата на [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#) в системата от правни норми, регулиращи тази материя, може да се направи извод, че се касае за предвидено изключение от общото правило за ангажиране на административнонаказателната отговорност. В нормата на чл.189, ал.1 от ЗДвП също е предвидено правилото, че актовете, с които се установяват нарушенията по [този закон](#), се съставят от длъжностните лица на службите за контрол. Непосредствено след извеждането на правилото в [чл. 189, ал. 1 от ЗДвП](#), че актът се съставя от контролен орган, в ал. 4 на същия текст е дадено изключението от правилото, а именно: случаите, при които съответен писмен акт се съставя, без да се изисква присъствието нито на нарушител, нито на контролен орган, като са разписани и обстоятелствата, когато това е допустимо и законосъобразно. Ето защо, тълкувана и

систематически, разпоредбата на [ал. 4 от чл. 189 от ЗДвП](#) налага извода, че изрази "в отсъствието на контролен орган и на нарушител" е израз, относим към издаването на електронния фиш, а не към самото установяване на нарушението.

Съдът намира, че в обжалвания ЕФ е посочено точното място на извършване на нарушението. В електронният фиш точно е отразено мястото на извършването му – с. Сопот, ПП I-4, км 24+500. Освен това, GPS координатите на мястото на извършване на нарушението са точно и ясно отразени в представеното веществено доказателство – снимка № 11743C0/0090942, който участък е населено място.

Безспорно е установено по делото и че процесния автомобил е бил засечен с техническо средство - с АТС ARH CAM S1, което е одобрено. В тази връзка по делото са приети и вложени като доказателства – копие на удостоверение за одобрен тип средство за измерване №17.09.5126 и копие от протокол от проверка №28-С-ИСИС/14.06.2019 г. от които се установява по безспорен начин техническата годност на използваното техническо средство.

Съгласно чл.188, ал.1 от ЗДвП „Собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство.”. Съгласно чл.188, ал.2 от ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него. Разпоредбата на чл.189, ал.5 от ЗДвП регламентира, че „Електронният фиш по ал. 4 се изпраща на лицето по чл.188, ал.1 или 2 с препоръчано писмо с обратна разписка. В 14 - дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал.4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира.”. При издаване на ЕФ е спазена и процедурата, същият да бъде предявен на представляващия дружеството, тъй като видно от справката за собственост, собственик на процесния автомобил е ппг, ЕИК *****. От справката на ТР се установява, че представляващ ппг, ЕИК ***** е жалбоподателят Д. Д.. Ето защо, АНО изхождайки от разпоредбата на чл.188, ал.2 от ЗДвП правилно е издал процесния ЕФ именно срещу жалбоподателят Д. Д. за когото са налице категорични доказателства, че има представителна власт. Видно от събраните по делото доказателства същия не е възразил и не е заявил да е предоставял автомобила на друго лице. Наказанието е наложено при условията на чл.188, ал.2 от ЗДвП, като жалбоподателят, не е ангажирал доказателства от които да се установява, че не е извършил нарушението. Липсват доказателства за упражняване на правата му по чл.189, ал.5 от ЗДвП, а освен това не е направил и възражение по смисъла на чл.189, ал.6 от ЗДвП. По тези съображения съдът приема, че правилно, в случая е санкциониран именно жалбоподателят Д. Д., в качеството

му на представляващ дружеството собственик на процесния автомобил, с който е извършено нарушението. По изложените по - горе съображения съдът намира за неоснователни направените в тази насока възражения от страна на жалбоподателят.

Съдът намира, че е спазено и изискването за изготвяне на протокол за използването на мобилното АТСС, каквото изискване е вменено в разпоредбата на чл.10, ал.1 от Наредба №8121з-532/12.05.2015 г. година за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, издадена от Министъра на вътрешните работи, като в тази връзка по делото са приложени, приети и вложени: снимка на разположението на АТС и протокол за използване на АТС с рег. №906р-1843/18.03.2020 г., които по безспорен начин потвърждават извършването на последното. Към датата на извършване на нарушението – 17.03.2020 г. - чл.7 от Наредба №8121з-532 от 12.05.2015 г. е бил отменен, като е отпаднало и изискването местата за контрол с мобилни и стационарни автоматизирани технически средства и системи да се обозначават с пътен знак Е24 и оповестяват чрез средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на вътрешните работи, поради което направените в тази насока възражения се явяват неоснователни. Видно от приложения по делото [протокол – приложение към чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г.](#) на МВР на деня 17.03.2020 г., пътният участък, на който е била измерена и скоростта от автомобила на жалбоподателят е бил контролиран за времето от 14.20 до 17.30 часа, като установените от системата нарушения на скоростния режим са били общо 26 броя. Протоколът съдържа всички предвидени в Наредбата реквизити, поради което съдът го цени като годно доказателствено средство. От съдържанието на същия се установява, освен мястото на което е бил извършван контрола на пътното движение, времевият отрязък, през който системата е работела в контролирания участък, но и режимът на измерване, който в случая е бил стационарен, както и че посоката на задействане на АТСС е била насочена в двете посоки. При това положение, отразените в протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредбата данни следва да се приемат за доказани, тъй като същия има характера на официален удостоверителен документ, който е съставен от длъжностно лице, в кръга на службата му. Протоколът е попълнен ръкописно и съдържа данни за служителя от "Пътна полиция", който е попълнил отразените в него факти, като на определеното място същият е вписал името и фамилията си, след което документът е официално заведен с регистрационен № 906р-1843/18.03.2020 г., поради което и няма съмнение кой е неговия автор. В протокола за използване на АТСС изрично са означени обстоятелствата, че в конкретното място за контрол е извършено измерване на скоростта на превозните средства, обхващайки приближаващия трафик, като надлежно е отбелязано и неподвижността на режима на измерване, тъй като е попълнена графа "стационарен" режим на измерване. Конкретизирианият по недвусмислен начин в протокола времеви отрязък, през който системата е работила налага извод, че непосочването на конкретните номера на първото и на последното изображение, които са били заснети, не съставлява достатъчно основание да се приеме, че процедурата по издаване на електронния фиш е опорочена или материалния закон е приложен неправилно, след като възпроизведения час на заснемане на автомобила във вещественото доказателство – 14.48 попада в периода, през който системата

е била експлоатирана – 14.20 до 17.30 часа.

На следващо място, в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т. д. № 1/2013 г. на ВАС изрично е прието, че електронния фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и наказателно постановление, но само по отношение на правното му действие /съгласно чл.189, ал.11 от ЗДвП/, не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. Изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и наказателно постановление, регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4 от ЗДвП реквизити, сред които не фигурира име на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер. Предвид изложените съображения обжалваният електронен фиш се явява законосъобразно издаден и следва да бъде потвърден.

По делото е приета и вложена като доказателство разпечатка от Система за управление на фишовете и плащанията по тях, от която е видно, че процесния ЕФ е издаден на 11.05.2020 г., т.е. в срока по чл.34 от ЗАНН. Няма доказателства от които да се установява същия да е връчван на жалбоподателят от което следва, че е спазен и законоустановения срок за обжалване на същия.

Видно от ЕФ същият е издаден от ОД на МВР - Ловеч и именно тази дирекция е компетентна да го издаде с оглед мястото на извършване на нарушението.

Съдът намира, че правилно нарушението е квалифицирано по чл.21, ал.1 от ЗДвП, тъй като са налице безспорни доказателства от които е видно, че нарушението е извършено в населено място. В случая, от словесното изписване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено се установява, че нарушението е извършено в населено място (км.24+500, с. Сопот). Забраната да не се превишава стойността от 50 км/час за населено място е въведена по силата на закона – [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#) и именно това е конкретно нарушената норма от закона, съобразно изложените в обстоятелствената част на ЕФ и установени в хода на настоящето производство факти.

Съдът намира, че категорично от доказателствата по делото се установява, че измерената от системата скорост е от автомобила ползван от жалбоподателя. Служебно известно е на съда, че съгласно ръководството на потребителя за експлоатация на техническо средство ARH CAM S1, всяко регистрирано нарушение е съпроводено от 5 последователни снимки от камерата на ARH CAM S1, като само на снимката, направена по време на самото измерване на скорост, има данни за измерена скорост и дистанция до измерваното МПС, като тази снимка може да бъде използвана еднозначно за определяне на нарушителя в случай, че в снимката е заснето повече от едно МПС. В ъглите на всяка снимка има маркери, които указват положението на лазерния лъч върху полето на наблюдението на камерата, като съединяване на линиите на маркерите указват с точност

местоположението на лазерния лъч върху МПС. В случая от приложения по делото снимков материал се установява, че процесното техническо средство е било насочено в посока от гр. София към гр. Варна и е извършвало измерване на скоростта на МПС движещи се и в двете посоки. За пълнота следва да се посочи, че принципът на действие на техническото средство е такъв, че индикаторът „скорост“ показва скоростта и посоката на движение на най-бързо движещото се МПС от транспортния поток в диапазона на измерване, като системата за видеоконтрол за нарушенията на правилата за движение обективно, без каквато и да е човешка намеса, идентифицира и посочва автомобилът, който се движи с превишена скорост. В конкретния случай системата за видеоконтрол обективно и недвусмислено е посочила, че автомобилът, движещ се с превишена скорост за съответния пътен участък е този, управляван от жалбоподателя, като средството за измерване може да фиксира скорост като посочи кое е най-бързото МПС, дори ако автомобилите са повече от един и не се влияе от наличието на други ППС. Така, че ако автомобила не се е движел с превишена за контролирания участък от пътя скорост, то той е нямало да бъде заснет, още повече, че жалбоподателят не ангажира доказателства, които убедително да оборват тези, които са представени от административнонаказващия орган.

Наложената глоба е съобразена с предвидения в чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП размер, тъй като превишението на скоростта е 26 км.ч.

Съдът намира, че в случая не е налице нарушение на процедурата по издаването на ЕФ, тъй като то е обусловено само от установяването и заснемането с техническо средство на нарушението. ЕФ се приравнява на АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие, не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, поради което изискванията за форма, съдържание и реквизити, поставени в ЗАНН при издаването на АУАН и НП са неприложими по отношение на ЕФ. Съдът приема, че същият отговаря на всички законови изисквания, изчерпателно посочени в чл.189, ал.4 от ЗДвП, който урежда процедурата по издаване на ЕФ, която е облекчена и при която не се съставя АУАН преди издаване на ЕФ и не може да се приеме, че сочените пороци са такива, след като закона не ги е въвел като задължителни реквизити, поради което съдът не споделя изложените възражения в жалбата. В ЕФ е направено пълно описание на нарушението, като се съдържат всички елементи на твърдяното административно нарушение - дата и час, място на извършване, рег. номер на автомобила, с който е извършено нарушението, посока на движение, въведено ограничение на скоростта, разрешена и установена скорост, както и превишението на разрешената скорост.

Съдът намира, че начинът на връчване на ЕФ не обуславя сам по себе си незаконосъобразност на атакувания акт, тъй като разпоредбите, свързани с връчването касаят възможността за упражняване на правото на защита на наказаното лице, а пред настоящата инстанция не бяха представяни доказателства, които да свидетелстват за осуетени от страна на АНО процедури по чл.189, ал.5, изр.2 или ал.9 от ЗДвП. Цитираните разпоредби уреждат административния ред за защита против наложеното административно наказание с издаден ЕФ и упражняването на тези правни възможности в случая не е

осуетено. Не са представени доказателства от страна на жалбоподателят от които да се установява, че след узнаване за издадения ЕФ се е опитал да упражни правата си да подаде декларация за управление от друго лице на МПС, или възражение, или да е поискал да заплати глобата в намален размер от 70 % и реализирането на тези му права да му е било отказано от АНО. В жалбата си до РС Ловеч, въз основа на която е образувано настоящето производство, а и в хода на проведеното съдебно следствие жалбоподателят не е изложил съображения за осуетяване от страна на АНО на процедурите по чл.189, ал.5, ал.6 и ал.9 от ЗДвП, явяващи се резултат от неправилното, според него връчване на ЕФ. В хода на съдебното следствие също не бяха направени подобни възражения, като не бяха ангажирани и доказателства за това, не бяха направени и доказателствени искания в тази насока. По изложените по – горе съображения, съдът намира, че въпреки, че се събраха категорични доказателства, че обжалвания ЕФ не е връчван на жалбоподателят това обстоятелство не води до незаконосъобразност на последния. Съдът намира, че осигурявайки на жалбоподателят възможност да обжалва процесния ЕФ и разглеждайки спора по същество е спазил правото на съдебна защита на наказаното лице.

Съгласно чл.34, ал.1, изр. второ от ЗАНН, не се образува административно - наказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя, или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за данъчни нарушения – две години. Оттук следва, че по - дългият давностен срок от една година за съставяне на АУАН е винаги субсидиарен спрямо по - краткия тримесечен срок и приложението на единия от двата срока се поставя в зависимост от това кога личността на нарушителя е станала известна на актосъставителя. За да са налице данни за авторството на деянието, е необходимо да са налице данни и за самото деяние. Изводът е, че актът/респ. ЕФ следва да се състави /издаден при спазване на по - краткия давностен срок от три месеца в случаите, в които контролните органи установят едновременно признаците на нарушението и личността на нарушителя.

Няма спор по делото, че нарушението е извършено на 17.03.2020 г. От представените по делото доказателства се установява, че процесния ЕФ е издаден на 11.05.2020 г. При така установените безспорни факти, може да се направи извод, че са спазени преклузивните срокове по чл.34 от ЗАНН за издаване на процесния ЕФ, доколкото нарушението е извършено на 17.03.2020 г., а процесния ЕФ е бил издаден на 11.05.2020 г. към която дата не е бил изтекъл предвидения в разпоредбата на чл.34, ал.1 от ЗАНН тримесечен срок от извършване на нарушението, поради което направените възражения за изтекла давност се явяват неоснователни.

Съдът като съобрази обстоятелството, че видно от приложения по делото ЕФ нарушението вменено във вина на жалбоподателят е извършено на 17.03.2020 г., намира, че е налице изтекла давността и по чл.80, ал.1, т.5 и чл.81, ал.3 от НК. Съгласно чл.11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността се прилагат разпоредбите от общата част на НК. Обстоятелство изключващо отговорността е давността. Чл.80 и 81 от НК уреждат института на абсолютната преследвателна давност за

извършено престъпление. Извършителят на административно нарушение не може да бъде поставян в по - неблагоприятно положение от извършителят на престъпление, поради което и законодателят е създал специален административен ред за налагане на административно наказание, а именно ЗАНН. Съгласно чл.80, ал.1, т.5 и чл.81, ал.3 от НК, деяния за които се предвижда административно наказание глоба/имуществена санкция се погасяват с абсолютна давност четири години и половина. Видно от ЕФ нарушението е извършено на 17.03.2020 г., абсолютната давност за административно наказателно производство /издаване на ЕФ, съдебно обжалване/ ще изтече на 17.09.2024 год. и едва от този момент нататък административно наказателното производство ще се яви незаконосъобразно, като е без значение дали административно наказателното производство е започнало и приключило в сроковете по ЗАНН. Съдът намира, че в случая, към настоящия момент, както е посочено по - горе, не е изтекъл предвиденият в закона давностен срок, който е четири години и половина, поради което направените в тази връзка възражения се явяват неоснователни.

В случая не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като фактическите обстоятелства, свързани с настоящия случай, не указват на маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. За да е налице "маловажен случай" на административно нарушение, то следва извършеното нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства да представлява по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Съдът намира, че в хода на производството не се изтъкнаха доводи и не са ангажираха доказателства, които да сочат на по - ниска степен на обществена опасност на извършеното нарушение в сравнение с обикновените случаи.

По изложените съображения съдът намира, че обжалвания електронен фиш е законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден.

В случая въпроса за разноските не следва да се обсъжда, тъй, като такива не са претендирани.

Водим от гореизложеното и на основание чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство - Серия К №3583841 издаден от ОД на МВР Ловеч, с който на Д. Х. Д., ЕГН *****, в качеството му законен представител на фирма ппг, ЕИК ***** е наложена на основание чл.189, ал.4 във вр. с чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, глоба в размер на 100,00 лева за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, като **ЗАКОНОСЪОБРАЗЕН**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Ловешки административен съд по реда на АПК, в 14 дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____